

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko A. L. O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 maja 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie o zapłatę oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 września 2015 r.

Pozwana wniosła skargę kasacyjną, jako przyczynę kasacyjną wskazując istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do pytania „czy modyfikacja w toku procesu podstawy prawnej powództwa wytoczonego przez powoda reprezentowanego przez pełnomocnika profesjonalnego z deliktowej na wynikającą z umowy stanowiło niedopuszczalne przekształcenie przedmiotowe powództwa w rozumieniu art. 479⁴ § 2 k.p.c. wg brzmienia na dzień wytoczenia powództwa, czy też było dopuszczalnym uzupełnieniem podstawy faktycznej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia od orzeczeń sądów drugiej instancji. Oznacza to m.in., że zarówno podstawy kasacyjne (art. 398³ k.p.c.), jak i przyczyny kasacyjne (art. 398⁹ k.p.c.) muszą zasadniczo dotyczyć postępowania i stosowania prawa przez sąd drugiej instancji.

Przepis art. 479⁴ § 2 k.p.c. był stosowany przez Sąd pierwszej instancji, a Sąd drugiej instancji – w ramach swych funkcji kontrolnych – poddał ocenie zastosowanie tego przepisu, trafnie nie dostrzegając jego naruszenia. Swoje stanowisko w tym zakresie szczegółowo i wyczerpująco uzasadnił, wskazując przy tym na niejednoznaczną postawę procesową pozwanej, uzasadniającą (usprawiedliwiającą) modyfikację prawną żądania, pozostającego w tych samych ramach twierdzeń faktycznych. O istotnym zagadnieniu prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a zwłaszcza zagadnieniu, które ma znaczenie *in abstracto*, nie może być zatem mowy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).